

Sygn. akt II Ca 1497/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariusz Broda

Sędziowie: SSO Beata Piwko (spr.)

SSO Marek Boniecki

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 stycznia 2014 r. sprawy

z wniosku E. F.

z udziałem J. F.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt I Ns 464/11

postanawia: oddalić apelację i orzec, że wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego we własnym zakresie.

II Ca 1497/13 Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w Końskich postanowieniem z 4 lipca 2013r. dokonał podziału majątku dorobkowego E. J. byłych małżonków F. w sposób przedstawiony w tym orzeczeniu. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie uznał, że brak jest podstaw do ustalenia nierównych udziałów w majątku dorobkowym byłych małżonków. Uczestnik nie wskazał żadnych dowodów na potwierdzenie swego wniosku w przedmiocie nierównych udziałów. Sąd Rejonowy opierając się na opinii biegłego ustalił wartość nakładu w postaci budynku mieszkalnego posadowionego na działce uczestnika. Wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego Sąd Rejonowy oddalił oceniając argumenty uczestnika za nieprzekonywujące. Sąd Rejonowy orzekł także o wierzytelności przysługującej obojgu małżonków z tytułu nakładów czynionych na nieruchomości osoby trzeciej, przyznając ją po połowie każdemu z nich bez oznaczenia jej wartości. Sąd I instancji orzekł także o podziale rzeczy ruchomych oraz o wysokości spłacie należnej od uczestnika na rzecz wnioskodawcy.

Apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego w części „która przekracza przyznany przez uczestnika 20% udział wnioskodawcy w majątku dorobkowym” wywiódł uczestnik, który zarzucił:

1) N. co do istoty sprawy poprzez niedokonanie ustalenia w zakresie procentowego udziałów stron w powstaniu majątku dorobkowego;

2) Niedokonanie ustalenia wartości wierzytelności i niewypowiedzenie się odnośnie sposobu rozliczenia tej wierzytelności;

3) Nieuwzględnienie przez Sąd wniosku uczestnika co do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia, w oparciu o które wydał trafne orzeczenie. Ustalenia te Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne, podobnie jak i dokonana przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego.

Żaden z zarzutów apelacji nie jest zasadny.

Od chwili ustania wspólności majątkowej małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Mogą jednak z ważnych przyczyn żądać ustalenia nierównych udziałów (art. 43 k.r.o. oraz art. 567 § 1 k.p.c.). Żądanie takie należy zgłosić w postępowaniu o podział majątku wspólnego, do którego stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku (art. 567 § 3), a poprzez art. 688 - także przepisy o zniesieniu współwłasności. O żądaniu takim może Sąd orzec w postanowieniu wstępnym lub kończącym postępowanie. Sąd może także nie wydając osobnego orzeczenia w tym przedmiocie dokonać odpowiednich ustaleń w uzasadnieniu, które stanowią przesłankę rozstrzygnięcia o wysokości spłat, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

Przepis art. 43 § 1 k.r.o. stanowi, że oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym, jednak - zgodnie z § 2 tego artykułu - z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Omawiany przepis określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym. Pierwszą jest niejednakowy sposób przyczyniania się małżonków do powstania tego majątku, drugą stanowią "ważne powody". Obie przesłanki muszą być spełnione łącznie i pozostawać w określonej relacji.

Art.232k.p.c. stanowi, że to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie poprzez art.13§2k.p.c do postępowań nieprocesowych.

Oznacza to, że ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia. Skoro uczestnik na uzasadnienie swego wniosku nie złożył żadnego dowodu, to jego zarzut w tym przedmiocie jako zupełnie gołosłowny nie mógł zostać uznany za zasadny.

Co do sposobu orzeczenia przez Sąd Rejonowy w przedmiocie wierzytelności, to Sąd ten w sposób wyczerpujący rozstrzygnięcie to uzasadnił, odniósł się do orzeczenia Sądu Najwyższego, a Sąd Okręgowy argumentację tam przedstawioną w całości podziela.

Co do ostatniego zarzutu apelacji:

Także ten zarzut nie jest zasadny.

Strona nie może bowiem skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd przepisom postępowania, dotyczącego wydania postanowienia oddalającego wnioski o przeprowadzenie dowodów, jeżeli w trybie art. 162 k.p.c. nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie.

Reasumując Sąd okręgowy nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji oddalił ją na podstawie art.385k.p.c. w zw. z art.13§2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art.520§1k.p.c.

W postępowaniu nieprocesowym obowiązuje zasada wyrażona w art.520§1kpc, a w związku z tym w zasadzie nie ma podstaw do domagania się przez uczestnika, który poniósł określone koszty, zwrotu ich od pozostałych uczestników. Każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie, co oznacza, że obciążają go koszty tej czynności, której sam dokonał, jak i czynności podjętej w jego interesie, także przez sąd, na jego wniosek lub z urzędu. Zasada ta jest nienaruszalna wtedy, gdy uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub - mimo braku tej równości - ich interesy są wspólne, jak w przypadku sprawy o podział majątku wspólnego. Brak zgody na orzeczenie sądu pierwszej instancji ze względu na wysokość spłaty i przyjętą przez Sąd wysokość udziałów byłych małżonków w majątku wspólnym i wniesienie apelacji nie stworzyło samo przez się sprzeczności interesu wnioskodawczyni z interesem uczestnika, a tym samym brak jest podstaw do obciążenia uczestnika kosztami postępowania.

SSO B.Piwko SSO M.Broda SSO M.Boniecki